

פרס עבר את הרוביקון: מדוע הוא עשה זאת?

יכול לספק את הגיבוי הדרוש לחוסיון. להביא את אש"ף להקצנה שתמנע את המשך היוזמה. לבדור את חוסיון ולחצולו בגורם מדיני. זה ברור, זה מובן, זה שקוף, ואין לזה שום קשר עם לארנקה.

הצרה היא שהמעשה היה שקוף מדי, והי מחשבה שמאחוריו פרימיטיביות מדי. המלך חוסיון איננו אריאל שרון. ערפאת איננו רפול. שניהם הבינו את הכוונה — ושניהם ענו בגירסה פוליטית של התמועה „נא באוון“. המלך חוסיון לא עצר את יוזמתו, אלא להיפך — המשיך בה כבר למחרת היום במרץ מחודש. הפעולה באה לו ברגע הנכון, כדי להוכיח קעצותה את החיפוש הצורך בפיתרון. ערפאת הודיע, באמצעות סגנו, שתמכתו ביוזמת חוסיון נשארת בעינה, וביתר שאת.

מבחינה זו — ורק היא קובעת! — היתה הפעולה כישלון מוחלט. באנטבה שוחררו חטופים. בבגדאד הושמד כור גרעיני. בתוניס לא הושג דבר וחצי דבר. זאת היתה כולה פעולת סרק רעשנית.

השלכות החשובות היחידות היו רווקא כלפי פנים.

אל ישלח את עצמו איש: השבוע עבר שימעות פרס את הרוביקון. הקוביה נפלה. המערך הוכיח שאין הברל ממי שי בינו ובין הליכוד.

משמע: תהיה רוטציה. ממסלת האסון תמשיך למשול. אדם שיטחי יכול לטעון: פרס הוכיח שהוא סופרישמי, ורבי הוכיח שהוא סופרישרון. עכשיו יוכלו ללכת לבחירות ולהתחרות עם שמיר-שרון.

במצאות אין זה כך. פרס לא יוכל להתחרות לעולם עם שמיר על כתר השרוף הלאומני, ורבי לא יוכל להתחרות עם שרון על כתר הרפתקנות המלחמה.

פרס מכשיר את הקרקע לשרון, שרון לרפול, רפול לכהנא. מסע-הקבורה החל.

יה נראה לראות השבוע את הדמוקרטיה הישראלית בשיפלה.

דרושה מדי פעם פעולה כזאת, כדי שכל הצעפים יפלו הצביעות וההתיחסדות ייעלמו לרגע, והכל יעמדו במעי רומיהם. העיתונות הישראלית המהוללת, הבלתי תלויה, פעלה שוב כמקהלה-מרבית. כאילו איש אחד משך בכל החוטים של כוכה רבתי-אשים. לא רק שלושת הצהרונים הלאומניים, המתפרנסים מן השינאה והחיים על המתים. נרתמו למסע שטיפת-המות, אלא גם העיתונות המי כובדת — החל בהארץ „המתון“ וכלה בגרר סלם פוסט „הנאור“.

השאלה „ציוני“ לקה בשיתוק. המחזה המביש של יוני 1982 חזר על עצמו למרות כל אשר קרה מאז. או „לא היתתה“ השמאל בהצי בעה, תחת לקום ולהצביע נגד המלחמה. גם הפעם השמאל נמנע. יוסי שריר גילה שיש „הצדקה מוסרית מלאה“ לפעולה, והיהם על „עיתון“ ו„שיטה“. איש לא הבין מה אמר מפ„ם. אכא רבן גימגם הוכיח שהוא נבון לאידי-שיעור של שיר עזר וייצמן, באומץ-הלב של טיים, יצא בגלוי ובפה מלא נגד. תביא עליה הברכה.

מנצחים האמיתיים היו, כמובן, חוסיון וערפאת.

הפעולה הוכיחה באופן דרמאטי את המרכזיות של אש"ף ביורה המדינית. היא גם הוכיחה את חשיבותו כשותף חיוני למאמצי-השלום. מבחינה זו, זה היה מכיצע-כילעם על אתון מעופפת. המלך חוסיון הוכיח שהוא נבון לאידי-שיעור ממנהיגי-ישראל. הוא קצר הצלחה דיפלומטית כבירה, בשעה שצחק שמיר עמד, בכל עליבות. מול האולם הריק של האו„ם. שננטש כמעט על ידי העולם כולו.

האמריקאים, שאישרו את הפעולה מראש, שעזרו לה בכל כוחם ושהתמוגגו מרוב התלהבות למחת היום — נאלצו להפקיר את ישראל מול פני הוועד העולמי הכללי, במערב ובמזרח. חוסיון וערפאת הודיעו שימשיכו במהלך-השלום. זאת היתה ניקמתם.

הרוביקון

ישיבה של ראשי אש"ף. היא בוטלה במיקרה. ברגע האחרון, כאשר המטוסים כבר היו באוויר, שרון ניסה להרוג את ערפאת בבירות, ולא הצליח. האש"ף אל-אסד ניסה להרוג אותו בטריפולי, ולא הצליח. פרס-רבין ניסו להרוג אותו בתור ניס, ולא הצליחו.

אילו הייתי יהודי רתי, הייתי אומר: תודה לאל. כי מנהיגותו של ערפאת היא הגורם היחיד המסוגל להעלות את העם הפלסטיני על דרך השלום. אם יעלם ערפאת, ייגרף העם הפלסטיני כולו, תוך שנים מעטות. אל תוך המערבולת השחורה של הקנאות האיסלאמית, ועימו העולם הערבי כולו. או תתחיל הספירה-לאחור אל ההשמדה הגרעינית ההדרית במלחמת גוגי-מגוג — ישראל גוג ואחמד מגוג.

אחרי ערפאת — חומייני וכהנא. ואחריהם — המבול.

מעשה של „מלחמה בטור“ — כריכרי הגרסה הרשמית — ההפצצה בתוניסיה היא מעשה-איוולת.

המלחמה בין מדינת-ישראל והפלסטינים

נרצחו הישראלים בטרם משאיומת? מדוע לא קיבל על עצמו איש את האחריות, בעוד שעד כה נמצאו תמיד שניים-שלושה אירגונים שתבעו בגאווה את הבעלות על כל פיגוע, וזועתי ככל שיהיה.

ואילו ממסלת-ישראל הכריזה מן הרגע הראשון, עוד לפני שהיה ידוע דבר וחצי דבר, שהמעשה כוצע עלידי „כוח 17“, מישמר ראשו האיש של יאסר ערפאת. הדבר גם נמסר כשיחת-טלפון מיתורית מירושלים לסוכנות-החדיעות הצרפתית, ושודר יחד עם ההודעה הראשונה של הביבויסי על תפיסת-היאכטה בלארנקה בידי פלסטינים. מזור.

מה מילים של עדי-איה: היתו בתוניסיה ארבע פעמים בשי נים האחרונות. בכל פעם שהיתי בה כמה ימים.

לא הייתי מעולם במיתקן שהופצץ. אך ראיתי את אנשי-אש"ף בתוניס, וגם את שומרי-ראשו של ראש אש"ף.

נוכחות אש"ף בתוניסיה מוצנעת מאוד. חיילי אש"ף אינם לובשים שם מדים. מישמר-הראש של

פרס-רבין: הקוביה נפלה

נמשכת זה 37 שנים, ורק טיפס יכול להעלות על דעתו כי הריסת כמה בניינים, והריגת כמה פקידים ולוחמים, תשנה בה דבר. אם ההפגזה המאסיבית של „תשתית המחבלים“ בכירות הצורה, כמשך 79 ימים ולילות, לא עזרה במאומה — האם פעולת-ראווה של כמה דקות בתוניסיה תעזור כהוא-זה?

אילו הייתי מאמין לרגע שאכן זאת היתה המטרה, הייתי מתייאר משיכולם הישר לא העקום של פרס, רבין ושרות, למרבה מזלם, איני מאמין להם. לא זאת היתה המטרה.

קשר לארנקה-תוניס היה מיקרי. הקשר חוסיון-ערפאת-תוניס אינו מיקרי. הוא מהותי.

המלך חוסיון השמיע, על דעת ערפאת ובכירותו, הצעת-שלום היסטורית, שעלתה אף על גאומה-הדרמאטי של אנוור אל-סאדאת. הוא הודיע על סיום מצב-הלוחמה והציע משאיומתן ישיר בין ירדן ואש"ף ובין ישראל, תחת הסות בינלאומית, על בסיס ההחלטה 242, לשם השגת שלום בריקויא.

ישראל גרמה ההצעה לבהלה, מפני שתביא בהכרח להחזרת הגדה המערבית ורצועת-עזה לערבים, ולהקמת מדינה פלסטינית הקשורה בירדן. היא גם תביא לפירוק ממסלת-האחרות הלאומית.

המטוסים נשלחו לתוניסיה כדי להשימד יוזמה זו בדיוקנות אלקי שרונות. להרוג את ערפאת, שרק הוא

ערפאת מורכב מצעירים חמושים, מאומנים היטב, בלבוש אזרחי. השמירה במדים היא בידי כוחות הביטחון התוניסאים.

האתר שהופצץ אינו „מפקדת מחבלים“. זהו המרכז המדיני, הכלכלי, הצבאי והתרבותי של אש"ף „המישי רדים המרכזים של התנועה הלאומית הפלסטינית והנהגתה.“

אילו פוצצו הבריטים את בניין הסוכנות היהודית בירושלים ב-1946, יכלו לטעון כי הושמדה „מפקדת הסטוריסטים“. שהרי הסוכנות שלטה באירגון-ההגנה, ששיתף או פעולה עם אצ"ל ולח"י ב„תנועת-המרי העברית“, ושביצע פיגועים חמורים כבריטים (ליל הגשרים, שרונה ועוד).

אך אנחנו היינו בוודאי דוחים טענה זו בשקר גם, וקובעים כי הפיצוץ בא לשחק את הנהגת היישוב העברי ומוסדותיו הלאומיים.

אם כן, מה היתה המטרה האמיתית של פעו לתוניסיה?

אין ספק שהמטרה הראשונה היתה להרוג את יאסר ערפאת וחבריו.

יכול שימנעו פרס לסבר את אוזנו של אדם תמים כמו דייוויד אוון, שרה-חוזק הבריטי לש עבר, ולשכנע אותו שלא היתה כל כוונה להרוג את ערפאת. הרי אין סברן-איוון כמו פרס. ויכול רבין להכחיש כוונה זו, תוך שמירה על פני-פוקר. אך העובדות מדברות בשפה ברורה: באותו הבוקר ובאותו האתר היתה צריכה להתקיים

את פסקי-השבוע השמיע אותו הומוריסט שנון, המחזיק עד מוות: אריאל שרון.

למחרת ההפצצה בתוניסיה אמר: יש להבהיר למלך חוסיון שאיננו יכולים לסבול את קיומן של מפקדות-המחבלים כל-כך קרוב לשיטחנו.

בוודאי, וכדי להרגיש זאת, נשלחו מטוסי חיל-האוויר למרחק של 2400 קילומטרים, להפציץ את „מפקדות המחבלים“ שם.

אין מה להתפאר במכיצע הזה, שגרם להתי פרוצות כזאת של התלהבות מילחמתית.

כיתה של חייר, המסתערת על מוצב מבוצר של האויב, זקוקה למידה גדולה לאידי-שיעור של גבורה ותעצומות-נפש מאשר מיבצע זה. שלא היה אלא בבי חיתת טיול בשמיים.

גם ראשי חיל-האוויר בעבר ובהווה, כנאם לפאר את המכיצע, לא עצמו בו אלא הישגים טכניים, כמו התדלוק באוויר והפיתרונות שנמצאו לבעיית ההפרשות הגופניות של הטייסים. דיכרי האלוף עברי על נושא הנוולים היו מאלפים. אך בוודאי לא ייכללו בשירת-הברכה בתנ"ך חדש.

היער עצמו היה בלתי-מוגן. הטייסים ידעו מראש שאין שם הגנת נ"מ מכל סוג שהוא.

ברוך לשם הו השמיים מורפדים על-ידי ירדנים.

בוודאי, הפעולה תוכננה כראוי. היא הוכנה בקפדנות, זמן רב לפני הרצח בלארנקה. היא כוצעה בדיוקנות הראוי-הליציון.

אך התמוגגות זו, כאילו היה כאן מעשה-גבורה עלילאי, היא חסרת-יסוד, וגם מסוכנת. היא יוצרת תדמית כוזבת של סופרמנים הוליוודיים, נוסח מנחם גולן, המרדימה את צה"ל ויוצרת אשליה. הפלת המטוס הלובי בסיני ב-1973 קדמה למחרלים הנוראים של מלחמת יום-הכיפורים. מיבצע-אנטבה קדם למלחמת-ליטאני הכושלת של 1978. הפצצת הכור העיראקי ב-1981 קדמה למלחמת-הלבנון הרתי-האסונות, שבה נחשפו ליקורים צבאיים מדהימים.

מיבצעי-תוניס הוא הקדמה למלחמה הבאה. ככל שיתפעלו ממנו פחות, כן ייטב.

מלחמת-הלבנון באה, כביכול, כתגובה על ההתקשות בחייו של השגריר שלמה ארגוב. כיום יודע כל ילד שלא היה כמעט קשר בין שני האירועים. על המלחמה הוחלט זמן רב מראש, והאישור האמריקאי הושג לפני פרשת-ארגוב. אך שרה-חוזק האמריקאי תבע שתקדם למלחמה „פרובוקציה ברורה“, ותוקף-ארגוב סיפק „פרוי בוקציה“ זו.

בעת קבלת ההחלטה על המלחמה, כאשר ראש השב"כ ביקש להסביר לבגין כי המתנקשים הם חברי אירגון הלוחם באש"ף ובערפאת, שישע בגין את דבריו במילים: „אין צורך, כולם אש"ף!“ **מוזע? מפני שכבר הוחלט על ה מלחמה, ולא היה כדאי לזקק בתירוץ.** הקשר בין הרצח הנתעב בלארנקה ובין ההתי נפלות האווירית בתוניסיה חוזר על פרשה זו. יש לזימן מפלא.

פעולה כזאת אין מכינים תוך כמה שעות. היא מחייבת — כפי שהתפארו יוזמה — תכנון רב יומדוקדק. (האם שמונה מטוסים סובייטים היו יכולים להגיע לתוניסיה לישראל, מבלי שהאמריקאים יגלו אותם?)

ברור שזוועת לארנקה סיפקה, לכל היותר, תירוץ נוח למיבצע גדול, מוכן מראש, שגם מבחינת מימדי לא יוכל היה להיות פעולת-גמול.

מי שיצא להתנקש בשלמה ארגוב רצה לרחוף את אריאל שרון למלחמה בלבנון. מי שיצא לבצע את הרצח בלארנקה סיפק לשימנעו פרס את התירוץ למיבצע זה.

מעשה-לארנקה עצמו היה תמוה ביותר. לא היה בו שום הגיון — אף לא הגיון טרוריסטי.

אם נועד להביא להחלפת שבויים — מדוע